

Sursa: **Arhimandritul Sofronie**, *Nevoința cunoașterii lui Dumnezeu - Scrisori de la Athos (către D. Balfour)*, Editura Reîntregirea, traducere din limba rusă de Ieromonah Rafail Noica, Alba Iulia 2006

PĂRINTELE SERAFIM ROSE

† 9 SEPTEMBRIE 1982

ESENȚA VIEȚII ORTODOXE

Fără o nevoință duhovnicească constantă și conștiință, chiar și cea mai bună viață sau comunitate ortodoxă poate deveni o «seră», o atmosferă ortodoxă artificială în care manifestările exterioare ale vieții ortodoxe sunt doar «degustate» sau luate ca atare, în vreme ce sufletul rămâne neschimbat, fiind relaxat și în largul său, în loc să rămână încordat în lupta pentru mântuire. O, cât de des se întâmplă ca o comunitate, devenind prosperă și

renumită, să-și piardă prețioasa osârdie și unimea cugetului din primele zile de grele încercări!

Nu există o «formulă» a unei vieți ortodoxe cu adevărat plăcute lui Dumnezeu; orice lucru exterior poate deveni fals; totul depinde de starea sufletească, care trebuie să fie una de cutremur înaintea lui Dumnezeu, având legea Dumnezească în fața ochilor în orice domeniu al vieții, punând cu cinstire cele ale lui Dumnezeu pe primul loc în viață în orice clipă.

Esența adevăratei vieți ortodoxe este a cinsti ceea ce este al lui Dumnezeu. Este ceva mai adânc decât simpla învățătură dreaptă: este intrarea lui Dumnezeu în orice aspect al vieții, al unei vieți trăite în cutremur și în frica lui Dumnezeu. O asemenea atitudine produce viețuirea ortodoxă.

Sursa: cuvantul-ortodox.ro

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 28 august	18:00	Vecernia și Litia
Mărti 29 august	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Tăierea Capului Sfântului Proroc Ioan Botezătorul
Miercuri 30 august	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sf. Ierarh Alexandru, Patriarhul Constantinopolului
Sâmbătă 2 septembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 3 septembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 13-a după Rusalii (Pilda lucrătorilor celor răi)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

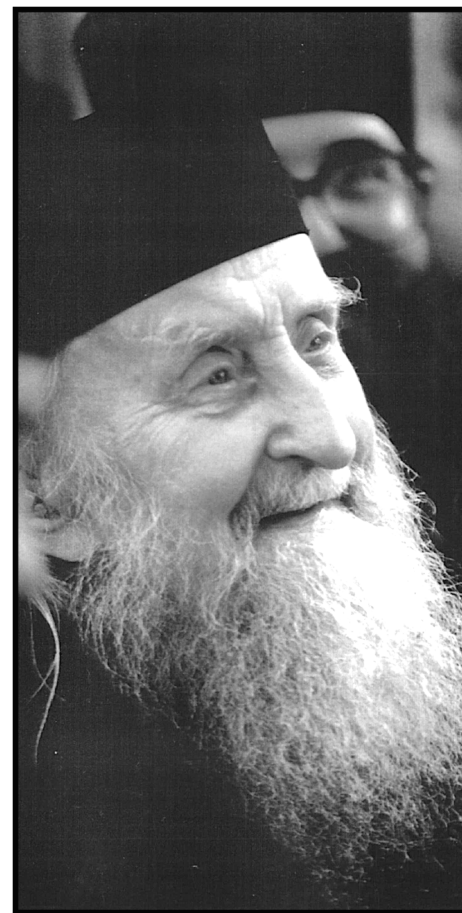
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Esența adevăratei vieți ortodoxe este a cinsti ceea ce este al lui Dumnezeu.”

Părintele Serafim Rose

Nr. 502 / 27 august 2023

PĂRINTELE SOFRONIE SAHAROV

1896 - 1993

CEL CE CAUTĂ ALE LUI DUMNEZEU, ACELA PETRECE ÎN ADEVĂR

Împreună-lucrarea harului cu libertatea este necondiționat primită, dar în învățătura Bisericii noi nu avem o definiție exactă a felului în care se împletește lucrarea lor reciprocă. Există împreună-glăsuire între libertate și lucrarea harului, și totuși importanța precumpănitoare sau de căpetenie se atribuie neapărat harului. În om există o firească predispoziție către bine, către virtuți.

În învățătura Bisericii se observă o anume lipsă de speculare până la capăt, o oarecare nedefinire în multe împrejurări. Dar nici nevoie este de o formulare exactă a ceea ce nu se poate nu numai exprima în cuvânt, dar nici atinge cu duhul, căci nemăsurat de bogată este înțelepciunea lui Dumnezeu. De

nepătruns este, de pildă, împletirea libertății cu mai-nainte-cunoașterea, cu mai-nainte-hotărârea, cu faptul că, fără împreună-lucrarea harului, de la noi înșine nu putem face nimic. Aici, mie defel nu mi se pare de neapărată trebuință pentru mântuire o exactitate a definițiilor. Drept aceea eu observ uneori diferențe de opinii fără a le da multă însemnătate, în vederea faptului că ne este cu neputință, dispunând de mijloace relativ nedesăvârșite, de a ne exprima prin cuvânt.

Astfel încât, în privința învățaturii despre har, ne este esențial a conștientiza că omului îi este lăsată libertatea. Bineînțeles, și aici (și este adevărat și pentru mărginirea duhovnicească a făpturii) trebuie spus că una este libertatea absolută a lui Dumnezeu, și alta libertatea relativă a făpturilor înțelegătoare. Esențial este a ști că mântuirea omului se săvârșește de către harul lui Dumnezeu cu condiția neapărată a participării voii noastre libere. Pe om, Dumnezeu l-a zidit fără ajutor omenesc, însă a-l mântui nu poate fără participarea lui.

Poate că lucrul cel mai important pentru noi în cazul de față este a lămurii întrucâtva ceea ce trebuie să înțelegem prin libertate. Libertatea omului, precum mi se pare, se cuprinde în libertatea alegerii, în puțința de a primi sau lepăda. Omul nu are altă viață în sine. Greșeala pelaghienilor se cuprinde mai presus de toate în faptul că ei au înțeles omul ca fiind liber, în sensul

că el, prin „propria-i putere” – care aparține firii lui – poate să nu greșească, poate să facă binele. În opinia Părinților dreptslăvitori, de pildă a Cuviosului Simeon Noul Teolog, omul fără împreună-lucrarea harului nu poate birui păcatul, nu este în putere a înfrânge vrăjmașul, a se slobozi de el. Însă alegerea lui se arată în dorința de a se slobozi de robia cea rușinoasă printr-o împotrivire păcatului după puteri și prin căutarea ajutorului lui Dumnezeu. Părerile Fericitului Augustin, de asemenea, trebuie socotite ca fiind întrucâtva extreme. Adevărul este între cele două. Firii omenești îi este proprie năzuirea către bine, către adevăr, către desăvârșire. Chipul dumnezeiesc în om, suflul nemuririi se zărește chiar și în omul căzut – de aceea nimic din cele făcute nu va putea niciodată mulțumi pe om, nu-i va putea liniști deplin duhul.

Împletirea înainte-cunoașterii (lui Dumnezeu) cu libertatea omului este de neînțeles, de nepătruns. Mie îmi apare deosebit de mare și de vrednică, de o nesfârșită uimire în zidirea lui Dumnezeu tocmai libertatea făpturilor înțelegătoare. Omul nu are viață (veșnică) în sine. Ea îi este dăruită de Dumnezeu. Este darul harului lui Dumnezeu; mântuirea se săvârșește de către harul lui Dumnezeu, însă neapărat cu participarea liberei ei alegeri din partea omului; dacă vrei, aici se și vădește libertatea omului.

Când vorbim despre faptul că harul este cu omul, însă el nu-l simte, este vorba de o deosebită pronie a lui Dumnezeu pentru noi. Harul își poate ascunde prezența, dând omului din plin să simtă prezența în sine a liberei alegeri. Însă prezența lui se poate cunoaște din faptul că omul își amintește de Dumnezeu, se înfrânează de la păcat, de la patimi. Într-o astfel de vreme, omului toate i se dau cu trudă și cu durere. Astfel de părăsiri se aseamănă cu o mamă care, învățându-și pruncul să meargă, își ia mâinile de pe el, dar ea însăși merge după el cu atenție încordată, ca în clipa când este nevoie, din nou să-l rețină de la cadere cu mâinile sale. [...]

Înțelege doar, iubite întru Hristos părinte, că după cuvântul Mântuitorului, cel ce caută ale sale, acela este mincinos, dar cel ce caută ale lui Dumnezeu sau folosul fratelui său, acela petrece în adevăr. Căci ce nedreptate este în cel gata să-și pună sufletul pentru fratele său (adică pentru tot omul)? Sau ce am putea căuta mai mult? Dacă mântuirea este în dragoste, atunci oare nu este aceasta mântuirea – când cineva iubește până la a fi gata de jertfă?

Foarte drept vorbești în scrisoarea din Nissa despre josnicie și celelalte. Josnicia noastră este când nu plângem noi înșine. Josnici suntem când în inima noastră nu avem compătimire pentru oameni – pentru cei înjosiți, bolnavi, nefericiți trupește și sufletește. Când inima noastră este nemilostivă, mândră.

Iată adevărata noastră josnicie (iar eu în această josnicie m-am afundat). Domnul să mă miluiască, pentru rugăciunile matală.

De două ori ți-a scăpat expresia despre lipsa simțământului realității vieții duhovnicești. Bucura-mă-voi când voi auzi de la mata că acum conștientizezi că numai cea duhovnicească este adevărata realitate, iar tot restul este asemenea unei viziuni ireale a visului.

În terminologia ascetică se pot întâlni expresii care la prima privire par a contrazice învățătura dogmatică, ceea ce, bineînțeles, nu este cu puțință, căci una de alta sunt de nedespărțit. Cel ce rătăcește în dogmatică neapărat va rătăci și în viața launtrică, morală. De aceea, de neocolit ne este a primi punctul de vedere că Adevărata Biserică va fi adevărată și în una și în cealaltă, și că greșind în una, numaidecât va greși și în cealaltă.

Desigur, aici noi vorbim despre Biserica în întregul ei. Diferitele sale mădulare, deși trăind în Biserică, pot a nu cunoaște multe și chiar a greși în câte ceva, fără ca totuși să-și piardă mântuirea din pricina nedeplinei cunoașteri – pe care, între noi fie zis, nici un om nu o poate atinge în deplinătatea ei, ci este numai moștenirea întregii Biserici.

Cu alte cuvinte, voiesc să zic că pentru mântuire neapărat trebuie să fim mădulare ale adevăratei Biserici, în afara căreia nu este cu puțință omului a primi nici harul, nici cunoașterea adevărilor.